

menn fryktet man utslag av antisemittisme, og derfor besluttet regjeringen i London at ingen jøder skulle få slippe inn i Storbritania. Det er den britiske historikeren Bernhard Wasserstein som skriver dette i en omstridt bok «Storbritania og Europas jøder 1939-1945.»

Utgiverne - Oxford University Press - sammenligner denne jødetragedien med dens senere tidsbåtflyktninger som rømte fra Vietnam.

I 1940, da de tyske militære styrker gikk fra seier til seier i Europa, ba Storbritannia andre land om å gjøre alt som var mulig for å hindre at jødiske «båtflyktninger» kom frem til Palestina.

Land som lå langs flyktingerutene i Sydøst-Europa ble av den britiske regjering oppfordret til å nekte jødiske flyktninger transittvisum.

Da et sjøudyktig skip, «The Salvador» med 400 jøder ombord sank utenfor Tyrkia druknet over 200 flyktninger - av dem 70 barn. -»Denne katastrofen kunne ikke kommet mer beleilig ut fra vårt ønske om å stanse flyktningestrømmen til Palestina», skrev lederen for flyktningekontoret i det britiske utenriksdepartement.

Wasserstein understreker at da nazistene gjorde sitt beste for å drive jødene ut av Europa i 1939 og 1940, arbeidet britene energisk for å stanse flyktingerutene. Men fra 1941 var nazistenes mål å utrydde jødene. Da overtok de selv arbeidet med å stanse flyktingestrømmen, og de overrasker britene hva effektivitet angår.

Den stengte døres politikk hadde helhjertet støtte i regjeringsskontorene i Whitehall, og selv den mest stridbare statsminister måtte finne seg i å innrette seg etter dette mektige embetsverket skriver Wasserstein.

Churchills utenriksminister var Anthony Eden, og i et privat brev fra 1941 skrev han: - Vi er nødt til å operere med preferanser, så la meg hviske seg i øret at jeg foretrekker arabere fremfor jøder. I 1943 skrev Edens privatsekretær at utenriksministeren elsker arabere og hater jøder.

Wasserstein skriver i sin bok at man på britisk hold ikke var klar over omfanget at Hitlers endelige løsning av jøde-spørsmålet. Aftenposten fra 8/8-79.

Sveriges tilpasning til og samarbeide med Hitlers Tyskland under krigen er ut-

gangspunktet for boken «Heder og Samvete. Sverige och andra Verdenskriget», skrevet av forfatteren og journalisten Maria-Pea Boethius og utkommet på Nerstedts forlag. Denne bok ble omtalt i Aftenposten for 21.04. 1991.

Boethius fører bla. en fylldig diskusjon om behandlingen av flyktningen. «Vi visste ikke» (om utryddelsesleirene), har vært den offisielle forklaringen i alle år på at Sverige nærmest konsekvent avviste jødiske flyktninger. Men Boethius viser at en svensk diplomat allerede 20.04. 1942 sendte hjem en fylldig rapport om dødsleirene. Den havnet i en skuff i UD.»

Europa trenger å se seg selv i speilet, sier vår indianske venn. Vi må tilbake til de gamle verdier. Han ser ellers med motvilje på den vestlige massetorbrukende og ressursødende kultur.